BİRHAN KESKİN

Y'ol

metis

BİRHAN KESKİN
Y'ol

Birhan Keskin 1963 yılında Kırklareli'nde doğdu. 1986 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. İlk şiirini 1984 yılında yayımladı. 1995-98 yılları arasında arkadaşlarıyla birlikte *Göçebe* dergisini çıkardı. Çeşitli yayın kuruluşlarında editör olarak çalıştı. 1991 ile 2002 arasında beş şiir kitabı yayımladı. *Kim Bağışlayacak Beni*'de bu beş kitabı tek bir ciltte bir araya getirdik. 2005'te onunla birlikte yayımladığımız *Ba*, 2006 Altın Portakal Şiir Ödülü'nü kazandı. Bunu takip eden *Y'ol* 2006'da, *Soğuk Kazı* ise 2010'da yayımlandı.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
Tel: 212 2454509 Faks: 212 2454519
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
Y'ol
Birhan Keskin

© Metis Yayınları, 2006

İlk Basım: Nisan 2006
Yedinci Basım: Haziran 2014

Görsel Tasarım: Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul Tel: 212 5678003
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-975-342-561-2

BİRHAN KESKİN

Y'ol

metis

BİRHAN KESKİN KOLEKSİYONU

KİM BAĞIŞLAYACAK BENİ, 2005

[Delilirikler, 1991

Bakarsın Üzgün Dönerim, 1994

Cinayet Kışı, 1996

Yirmi Lak Tablet, 1999

Yeryüzü Halleri, 2002]

BA, 2005

Y'OL, 2006

SOĞUK KAZI, 2010

"En güzeli, yol yürüyüş öğretir
Dostum, eskimeyen arkadaşım"

GÜLTEN AKIN

taş parçaları

sunu
(ya da bir parça matematik)

Her gün bir kez bu kitabın başına geçtim. Her gün bir kez dışarı çıktım kırık bir bulutla yürüdüm, her gün bir insana bakıp, yüzümü yere eğdim. Her gün bir gazeteye boş gözlerle baktım. Her gün birileri konuştu, onları dinliyor gibi yaptım. Her gün bir kez "neredeyim" diye sordum kendime. Her gün bir kuzey kışı indi içime. Her gün karşımda duran fotoğraflarına baktım. Bir kez öfkelendim her gün bir kez sordum kendime neden bu kadar bağlandın. Her gün adalet ve zalimlik üzerine düşündüm. Belki de her şey. Her gün bir barbar, bir medeni ile gezdim sokaklarda. Minareleri her gün sabaha ezan sesleriyle ben açtım. Her gün bir perdeyi aralamaya çalıştım. Her gün hiçbir şeyi anlamadığımı düşündüm, her gün her şeyi anladığımı düşündüm. Güvercinleri yolculadım. Her gün, günlere dayanamadığımı düşündüm. Kitapları alt alta dergileri kıvırarak yan yana dizdim. Ne idüğü belirsiz yerler benimle yürüdü. Gördüğüm her "cümle" bana bir bıçak gibi battı, anlamadım. Her gün bir taş parçası söktüm içimden. Her gün uyku beni koynuna alsın diye yalvardım. Her gün, gün bitiyor gece bitmiyor dedim. Her gün işlerin beni avutmadığını gördüm. Ayrılık günlerini sonradan

niçin sisli bir perde gibi hatırlarız diye sordum. Öfkeni unutma dedim kendime her gün, unutursan düşersin dedim. Her gün en az bir saati ayakta durmaya, dimdik durmaya ayırdım. Her gün ömür sözcüğünü bir kez kalbimden geçirdim. Her gün ömür sözcüğü kömür gibi tınladı içimde. Her gün sana içimden bir kez "sevgilim" diye seslendim. Her gün sana bir kez "zalim" diye seslendim. Her gün, yan yana oturup birbirine rikkatle bakan iki yaşlı kadını düşündüm. Her gün o kadınların bu fotoğrafı yırtıldı dedim. Her gün "âh" ettim bir kere, bir kere o âh'ı geri aldım. Her gün "yol arkadaşım" dedim, kahırla kapladım sözlerimi. Her gün acını tattım. Her gün unutmak için değil, unutmamak için ağu kattım kalbime. Her gün insan olmak ne çok kusur içeriyor diye düşündüm. Her gün bir kilidi açmaya çalıştım. Başka bir şey vardı, başka bir şey; ben sana dünyanın değil yeryüzünün diliyle seslenmiştim. Çile nedir, günah ne? Bana ne bunlardan. Dünyanın merkezi sendin her gün ben senden uzayan uçsuz bucaksız bir kara. Karrrrrrrrrraaaaaaaaaaaaa.

TAŞ PARÇALARI

III

Madem arkandan ağlamamı bile çok gördün bana
Al bu taşlar senin olsun... O halde ve bundan böyle
Bütün davullar vursun, telleri kopsun sazların
boşluğa bağırsınlar, birlikte;
Kan kusacağız.
Kan kusacağız.
Madem dünya bunca zalim
Madem yakışmıyor kalbimize.

Bütün davullar gümlesin
Boşluktan gelen, boşluğu dolduranı
Boşluğa böğüreni
Vursunnnn.

Bak! nasıl kan kusuyor külde uyuyan
Dünya görsün.

IV

Her kezim ben
Küle ne öğretebilirse hayat
Onu öğretti bana da.

(...)
Ben külün içinde çok uyumuşum.
Ben külün içinde çok uyudum.
Ben külün içinde çok uyudum.

II

İçerde tıkanan çığlık dışarda inliyor
Sabaha karşı
Uyku kabul etmiyor beni
Dışardan bir yerden uzuuuuunnnnuzun
Bir inilti kopuyor.
İçimde zulmün duvarları.
Uykuuuuuuuu
alsana beni koynuna.

Kalktığımda,
banyoya seyirttiğimde gözümden sesler boşanıyor.
İçerde,
sonra bu sessizce akan yaşlar senin, diyor. İçimin duvarlarında
bu taşlar oturuyor,
çıkaramadığım bir ses var, benden onu çıkarıyor,
Taşın sessizliğinde:
Kalın, ilkel, boşluğa doğru, gecenin kovuğundan
dışşşşarı doğğğruuuu:

Seni bu yalan dünyaya saldım sonunda
acıyor çoooooookkkkkkkkkkkk,

VI

Ben seni hep sevgilim ben seni hep
yüzünden geçen dalgalardan okudum.
Gözlerine sevgi okudum ellerine şefkat okudum
Annen seni inkâr etmişti
Aldım etime dokudum.

V

Yanmamı bekleme benden
Ben ne çok yandım, biliyorsun.
Yanamam ben yanamam
yanamam küllerim uçuyor.
Rüyamda sapladığın jiletler etimde.
Kanamıyor acımıyor.
Acımıyor
Bu dünya buz, bu buz
zzzzzzzzzzzda
Hiçbir şey acımıyor.

Bunlar yalan,
Yalan söylediklerim
Yalan söylediklerin
Bunlar sadece dünyaya yakışıyor.

Küldüm ben zaten
Küldüm zaten küldüm zaaaateeeen
Kalmışsa eğer
Külün içinde şimdi insanım
uyanıyor.

Dünya görsün şimdi.
Bembeyazzzz
dünya.
Yoluna baş koyup buzzzdaaaaaaa
Kan kusanı.

I

Tek tek dururken onlar
Öbürü henüz yanına gelmemiş olanı çağırıyor:
O ikisi yan yana, alt alta geldiklerinde
Dünya böylece daha geniş oluyor.
Biri ötekine ateş sunuyor
ve eski kitaptan çıkıp başka bir anlam
oldukları gibi oluşlarını da beraberlerinde taşıyarak
çoook eski bir kitapta, ısınsın diye
masalı tetikliyor
ama yine de olduklarının ötesine taşan bir başka masal oluyor.
Öbürü, henüz yanına gelmemiş olanı çağırıyor:
Büyü böylece büyü oluyor
Öbürü henüz yanına gelmemiş olanı çağırıyor:
Masal mıydılar, soruyor...
Maaaasssssssaaaaallllllllllllllll...

VII

Dünya ne ki sevgilim,
benim sana yaptığım kubbe yanında?
Düşsün, olsun, bırak,
içinde yıldızlar patlıyor.
Kolaydır inanmak kadar inanmamak da.
İster sal kendini dünyaya, ister kal yanımda.
Her şeyden öte öyle sevdim ki ben seni
Yoluna baş koymak diyoruz
Biz barbarlar buna.

VIII

Kırdım, evet, o yalan mekânı kırdım
Çıksın diye ortaya
Çırrrrrrrrıılllçıpplaaaaaaak:

Sen benim yuvamsın,
Yuvanım ben senin.

IX

Beni bilmediğim bir dünyaya attı..

Bir cümlem yok, darrrrrğğmadaaaaaaanım, bundan.

Bir düşümüz vardı, "birlikte yaşlanmak" koymuştuk adını,
çok acıyor, belki bundan. Aşkî bir cümle mi bekliyorsun benden.
Beklemeeeeeeeee.
Mutfakta reçel yapan iki kadın. Kırmızı biberleri filan.
Rüzgâr alan biraz tepe bir yer. Bakınca, iki yandan da
ufffffffffffuk filan.
Dünya yuvarlak değil de hafif elipsmiş gibi.
Kaldı ki iki kadın, dünyanın yuvarlağını zaten anlamayan.
Böyle. Kendime inandığım gibi inanmıştım ona da.
Aşk olanın ötesinde bir aşktan söz etmek, aaaaaaah
Bir inançtı desem.
Bu kadar dağılmam kendimi şimdi
bu dünyaya fırlatılmış gibi hissetmem, bundan.
Ne söylememi bekliyorsun
Hava aldıkça sızlayan bir diş var içimde.
Susmam bundan, konuşmam bundan.
Ben zaten o ilk acıyla ölmediğimde çok gücenmiştim hayata.
İnsan olmuştum ilk o zaman.
Ya da bozmuşlardı beni yenidoğandan.
Kendimi acıya teslim ettiğimde hatırladım,
ölünmüyordu, hatırladım.
Ölünmüyooooooorrrrrrrrdu.

XI

Acı çekerken de adil ol, diyor bana.
Adil ol. Sen değil misin inanan
hayatın büyük bir kader olduğuna,
kaderi yönlendirmek bile o büyük Kader'in
içindedir fillllllllllllan.
O yüzden şimdi adil ol.
Sus. Söyleme böyle şeyler! Adil ol.

İnanmıyorsun değil mi?
Beni bilmediğim bir dünyaya attı,
diyyyyyyyorum.

Diyorum ki,
Sözde kalıyor her şey. Sözzzzzzzzde kalıyor.
Bir de bana adil ol, diyorsun.

X

Ey duymayan insanı,
Ey hayat dedikleri büyük kusur.
...

Ey kimselere değişmediğim
Ayrılığın neden bunca ağır?

Hani adalet?
Bir kasım'dan öteki kasım'a
Bir yanım kör bir yanım sağır.

XIII

Darmadağınım.
Darmadağğğnııımmmm ve
Hepsi burada; Aprın Çor Tigin
Haşim, Kadı Burhaneddin
Hepsi burada, kör, topal, haşin
Bağğğğrrrrıyorlar:
Bırak soğusun,
bırrrak soğusssuuun
bırak soğusun parçaların
tekrar bitiştiğinde
başka bir şey olacaksın.

XV

Ben başka bir şey olmak istememmm
İstemedim başka şey.

Sabırla sevgilim sabırla
Acılarımız eşitlensin bu şehirde
diye diye.
Bu şehirde etten geçip kalbe erişene
dek sabırla. Tek, sabırla.

Kaç kişi var bu şehirde
Ruhunu sana kubbe,
kubbeeeeeeeeeeeeeeeee
etmiş!

XIV

Büyük keder içerirmiş, gördüm, anladım
Etten geçip aşka varanın sevgisi.
Bunun yanında sevgilim bunun yanında
etin ihaneti, kısaca
hiçbir şeydir.

XII

Şimdi bir masaldan bir peri
Sessizce dinlesin beni,
Alsın yorgun başımı

Alsın cümlemi
Usulca kalbine koysun.

Benim cümle taşıyacak halim
yooooooğğğğğğğ.

XXXI

Katlanan, insanın birbirine yapışan yaralarından
bir yuva inşa etmektir aşk da, varla yok arasından
Ve ahşabı kemiren de ahşaba dahildir,
değil dışarıdan.
Beyhude insanın yuva arayışı ama
yine de yuva arar insan.

Dışarısı sevgilim, dışarısı senin
kendini sürekli kaçak kılacağın yollardan başka nedir?
Yollar ki hep gider, hep yatay.
Ah ben bu kubbe fikrine o yüzden
takılmışım; kubbe ki yüzseksen derece bir şey,
büyük bir arzuyla mümkün.
Gayret'in bildiğimiz ve unuttuğumuz anlamıyla örülen.

XVI

İn ordan, in ordan
İnnnnnnnnn, diyor bana
Zamanın ensesinden.

Ey Adalet'ten söz eden zalim
Şimdi bi dur, düşün:
Ev ki, en büyük mahremiyetti
Kimdi vuran, kimi, en mahreminden?

XVIII

En acısını sevgilim en acısını
tadayım istedin:

En acısı buydu.

XVII

Omurgamı aldın benim.
Omurgamı aldın.
Omurgamı aldın.
Omurgamı.

Niye?

XIX

Varla yok arasındayım
Varla yok arasındayım
Hep, varla yok arasındaydım.
Zaten.
Ben bilmedim ki
niye teyelliyim, niye?

Varla yok arasında
Varla yok arasında
Elimde bir kırık testi

Elimde bir kırık testi
Nereye bırakayım!

XX

Gitmek mi yitmektir kalmak mı artık bilmiyorum
Yerini yadırgayan eşyalar gibiydim ya ben hep
Ve inançlı, gitmenin bir şeyi değiştirmediğine.

Bilemem, belki bu yüzden
Ben sana yanlış bir yerden edilmiş
bir büyük yemin gibiydim.
Beni hep aynı yerimden yaralayan o eve
Yine de döneyim döneyim istedim.

XXI

Ah benim sesimle
Söylesem de, inanmazlar
Benzemiyor çünkü bir dile.

Döndüğüm, döndüğüm ama döndüğüm
Döndüğüm bu semâ sensin. Dönnnnnnnnn
düğüm.

Sen benim kara ömrüme vuran
Suyumu harelendiren sevincimdin.

XXXV

Onu, sevebileceğinin en yücesiyle sevdin.
Titreme daha fazla kalbim.

Bağışla kendini artık onu da
Bırak gitsin.
Bırak gitsin.

O senin ezel gününden kaderin
Sen onu nasılsa bin kere daha
Seveceksin.

XXII

Günler öylece kendi kendine geçsin diye
Bir camın arkasında durdum
Bana dokunmasın hiçbir şey
Hiçbir şey yarama merhem olmasın
İyileşecekse, hiçbir şeysiz iyileşsin diye
Bir camın arkasında durup
Akan hayata ve zamana baktım.

Bilirdim, biliyordum, biliyorum,
Bittiğinde, geçtiğinde,
Azaldığında sızı, iyileştiğimde,
O saman tadıyla karıştığında;
Her şey daha acı olacak.

XXXIII

Ne sanıyorsun?
Ne sanıyorsun?
Benim olan artık
Senin de kaderin:

Dağbaşı,
Oradaki yaralı ıssızlık.

XXIII

Biz iyileşmeyiz diyor İlhan
Biz iyileşmeyiz bunu bil, diyor.
Biliyordum: ağırdı
Biliyordum: çok ağrıdı
Biliyordum: adım adım
...

Ben seninle sevgilim
Mutsuz ama bahtiyardım.

XXIV

Bir masal
bir taş ağırlığında olabilir mi?
Olurmuş meğer.

Birlikte bir masala inanmak istedim
Ben seninle, sadece bu.
Sen beni tek
Tek
        Tek
Bıraktın.

Benim artık taş taşıyacak,
Taş kaldıracak, taş atacak
halim mi var!

XXV

Evet kara bir ömür bu benimki.
Kara bir toprak.
Gerçekle değil, hakikatle değil,
Kalbimin aklıyla kurduğum
Kara bir ömür.

Yalnız değilim, biliyorum
Binlercesi var, onbinlercesi vardı.
Kara bir ömürle buradan geçen.

Sen bundan böyle
Gerçeğin yan yana getirilmiş
yamalarıyla yaşayacaksın.
Ben çoktan çıvdırılmış bir şeydim
Sevgilim.

XXVII

Gözlerimde bir çita oturuyor birazdan depppppp
parrrrrrrrrrrrrrrrr.

İçimdeki çilekeş Fuji'yi tırmanıyor sana
Eski bir mektuptan gözlerime yağma
Dünyanın bütün neonları yanıyor sönüyor
Ve bir fotoğraf iki jiletle paramparça.

Bir su aygırı kadar yaralıyım dünyadan
Anlıyor musun?
İçimde uzağa bakan bir zürafa var
Hayat orda burda her yerde kaynıyor.

Birazdan öleceğim, içeceğim su nerde?

XXX

Kar şiddetle rüzgârla büyük bir kırgınlıkla
vardı gece yarısı dağlarına. Gelemem artık yanına.
Ben kaybettiğime ağlayayım sen kaybettiğine ağla.

XXVIII

Ömrümü adadımdı.
Elimden aldığın ve parçaladığın şey bu!
Adaletin adını neden anmıyorsun burada da?
O yüzden büyük yaram
O yüzden büyük öfkem
O yüzden dinmiyor
İçimde hepsi, hıncahınç.

Hıncahıııııııııınnnnnnç.

XXVI

O kadar uzun yol geldik ki seninle
Şimdi, sen ayrı ben ayrı olan o yolu
Nasıl yürüyeceğiz?

(Biz seninle yoldayken
yanımızdan ovalar, ağaçlar; titreşen
rüzgârlar akmıştı. Bir yolumuz olduğunu,
yol kazalarını, yol yorgunluğunu
o zamanlar biliyor muyduk?)

XXXII

Ömrü gurbette geçenler gibiydim senin yanında
Duymadın mı, çok söyledim?
O uzun gurbette,
Ben senin "adalet" diye diye nasıl unufak olduğunu gördüm.
Göre göre, duya duya,
yine de bigâne olarak her şeye.

Bilmedin ki; ben senin gurbetinde delirmemek için kalbimin aklıyla ördüğüm bir yıldızlı kubbede yaşadım.

Tecellinin içinde ecel durur sevgilim, görmedin mi?

Adaletin içinde bir zalim oturur.

XXIX

Sonra, çoook sonra, bu parçaların sonunda
Sen beni kızını çok seven
Bir anne olarak hatırla.

Ben ki hiç kavuşamamıştım sana.

XXXXII

Ve huzurla, içerde bir yumuşak ışık
Dışarda dağların etrafını saran kızıllık vardı.
Durmak için dünyanın dışında iyi bir sebep
Ve bir ana enstrüman;
İnccccik bir müzikle piyanonun tuşlarına vuran.
Yüzünde yeryüzünü gördüğüme duyduğum bir şükran.
Her şeyin sertliğini gömen ve uyutan bir kış,
San ki, de ki Grand Teton'a kar yağdı.
O karın ortasında önümüzden bir nehir
karla karışık akardı.

Sarartma beni
Sarartma beniiiiiiiiiiii.. sarartma.

XXXXIII

Fazla insansın sen sevgilim fazla insan
Bir barbarım ben oysa, bir hayvan
Dilim bağışlamaktan söz eder benim
Seninki adalet ve intikam.

Söylemeye gerek var mı sevgilim
Söylemeye gerek var mı şimdi
Yetiştirdiğim en iyi nişancı vurdu beni
Klimanjaro'nun karları sevgilim
Klimanjaro'nun karları
İnnnnniiiiiiyor aşağı.

XXXIV

Birini seviyorsan onu öldürme! demek kolay
Oysa her âşık önce kendine sonra yanındakine cellat.
Ve aşkta ölümün bir anlamı vardır, görklü kılınan
Bozulsun diye im
Her ateş önce yanını yoklar sevgilim.

Bundan böyle ne vakit bir yangından artakalan
İsle kararmış bir şair gölgesi görsen
Başıboş, duran, susan, içinden yanan:
Ya da bir kızkardeş, ağlayan kekliğine,
Uzak ve göğsünde klarnet sesiyle dolaşan.

XXXVI

Bunca zaman sonra, neden ona dokunmadığımı
Neden çekmediğimi silahlarımı kınından
Olanı biteni kalbime koyup kendimi çektiğimi
soruyorsan...
Ona dokunmadıysam,

Dokunmadıysam tek bir sebepledir...

Bir barbar ancak eşitine dokunur.

XXXVII

Akan sokaklarda yan yatmış otlara benziyorum
Rüzgârla yana savrulan dallara.
Aşk için ihanetle vuran aşk aşkm'ola?
Ah ciğerimin köşesi, kavrula kavrula
Kopuyor gönülbağım, sen bağla.

XXXXI

Bir nefeslik can kalsaydı sana üflerdim canımdan
Diyecekler; çok yüksekti ondaki zindan
Görmeli, eline almalı, sıvazlamalıydın, öğretemeden
Yazgına kanat ol kol ol diyemeden ayrı düştüysem senden.
Buna yanarım çok, en çok buna yanarım inan.
Onaramazdım kırdığım yerleri
Onaramazdın kırdığın yerleri

Son bir nefesle sana sarıldımdı.
En acısı buydu.
En acısı buydu.

XXXIX

Aşk iki kişi arasında asla eşitlenmeyendir
Ben bir Divan şairi değilim ki sevgilim
Sana bercesteler düzeyim
Yine de giderayak, gözlerine, ellerine, ayaklarına
Tutulmuşluğumu herkes bilsin isterim.
Ben bu çıldırmış vaktin, ben bu yılan zamanının
Paramparça edilmiş şairiyim. Ne diyeyim!
Yine de içimde, çoook eskiden kalma bir
Ya leyl... ya leyyyllllllllllllle
Bir çöl gecesine ismini bırakayım.

XXXVIII

Bir dalda iki kiraz gibi
aşk ile öfke arasında
yan*a*yana.
Dursun bu aşk. Aşk, mola!
Ey yaban!
ayaklanacağım
ayaklanacağım!

Dizlerimin bağını bağla.

XXXX

Sözde kalır sevgilim
Sözde kalır bütün sözler
Aşk çünkü, aşk çünkü kendine
Bir yol, bir ideoloji ister.

Bilirim, çöl rüzgârında çalıdır bazı yaşlar.
Sen sevgilim ilerde, biraz daha ilerde
Bir tarihe başlayacaksın, orası işte
Benim tarihimle başlar.

Ve say, geriye doğru, tek tek
Sende kalsın şimdi al bu taşlar.

eski dünya

DALLARI ARALAMAK

Bu orman uğultulu, bitecek mi, ne zaman?
Binlerce yıl varmış, çizik içindeyim dalları aralamaktan.
Ağacın tek tek kendini gösterdiği o manzara çok mu uzak?
Bu orman bombardıman. Uzun, çok uzun bir kış geçirmişiz,
bir de yaz, biraz uzan, uzan. Bizim korktuğumuz kadar
yokmuş. Yazda çocuklar varmış en azından.
Bir seyreklik olarak gülüymüş dünyanın bahar,
onu atlamış mıyız? Biz onu hiç koklamadan... koklamadan...
Rutinin şen şakrak yeri, arada sıçrayan.
Dalları aralamadan dalları aralamadan. Koklamadan mı?
Baktım. Başı dönmüştü dünyanın ormanın uğultusundan.
Bana kırların tekdüze, ovanın rutin, nehrin durgun,
arada sıçrayan yerini bağışla. Tekrar.
Bir zamanlar vardı, bana onu bağışla. Tekrar.

Biraz yüksek bir düzlük, dağların haşmeti başlamadan.

ATLAR

Rüzgâr gibiydiler, dünyada biz onlarla rüzgâr gibiydik.
Tuhaf bir boşluk duygusu yaratıyor şimdi
Onların burada olmaması.
Otların sesinin uzak durması da demek bundan..

...

Rüzgâr gibiydiler, dünyada biz onlarla rüzgâr gibiydik.
Bulutlardan otlardan çayırdan geçer nehre değerdik.
Dağlara göçer dağlardan iner adımızla yaşardık.
Bir şimşek çakımıdır dediydik ömür, bunu onlardan bilirdik.
Yakıcı güneş, mağrur yeldi gençliğimiz
Yaşlımız yüzünde yağmur taşır saçlarını uzatır, ahhhhh
Dı. Dı. Dı. Dı...dık.

İçimin kederini çeken atlar, yokuşu düz eden atlar.
Kalbimi ısıtan atlar.
Kahverengi bir akşam var burada, onlar yoklar.

TAYGAM

Iki sürgün, dili çalınmış içlerinden ve yolda.

Bütün bir gece oturup boş kâğıtları karaladık.
Uzun uzun susmak olmalı bu.
Takılıp kalmış bir kumaş parçasıyım ben ağaçta.
Çekik gözlü kadınlar çizdin kuma sen bir ara.

Değil burası bizim evimiz, burası da,
olmaz bize ev burası, burası değil, burası değil
diye diye kaç yıl oldu yoldayız.

Ama bizden biri gibi artık bizde
suyu kurumuş bir ağlamak ve
bir rüzgârlı bayır içimizde.

BU MEKTUP SENDE DURSUN

Dur.

Burada, uzun uzun, bir *dur*akta dur olmuşum.
Oradaydım, şimdi.
Burası araf'tan sonrası*dur*... arafımı da, yazmıştım
bir gün sana..
sen o arafı okuyunca ağlamıştın.
Ben de yazarken *dur*.. çok ağlamıştım hem de.
Esrar Dede kadar ağlamıştım:
"Ağlatmayacakdın, yola baktırmayacakdın;
Ol va'de-i tekrar-be-tekrarı unutma!

Burası araf sonrası*dur*. Arafta çok bekledimdi.
Şimdi burada *dur*acağım dur..

Dünya yuvarlakmış!. O dönüyor! *dur*dur.
Dönenlere bir şeyim yok diyeceğim; *dur*.
Ben de döndüm zamanında... Döndüm, Durdum..
Şimdi *dön*meye mecalim yok. Dur.

DUR UP DUR *AY* IM

BEN AR TIK! DUR AN OL *AY* IM

DUR ET MİŞ LER BEN İ İÇ TEN İÇ TEN *DUR* ET MİŞ LER.

KÖR DERİNLİK

yazamadığım göremediğim duyamadığım kadar içine
kaçmış meğer içim: upuzun ip-ince bir sabırla

suyunun yolunun uykusunun uzağına...

içime: kör derinlik kör katman kör küme.

bir kaplumbağa *dur*uyor. Orada. kör.
beni duymuyor, bir kaplumbağa orada. beni görmüyor

üzeri serin üzeri mavi üzeri toz: bir hatıra.

..
uyanmıyor, gaz, uyanmıyor, toz.
..
uyandırmaya çalıştım
onu.
Bilmiyor o.
beni.

GÖLGEDE, SERİN.

Bütün manzarayı dolanır da güneş, vurur.
(Tek tek ağaçlarına ovanın,
Bir fırfırlı eteğine suyun, bir uzağına nehrin,)
Bir derdim var vurmaz dibine
çok mu saklı derdim, çok mu derin
çağırmadı dilim, dönmedi bunca zaman,
bekliyor dilsiz taşın üstünde,
üşümüş uzun uzun, hepsinden serin.

İKİ OLMAK

Onlar, otlar, burada yoklar. Dedim sana.
Bunca zaman geçti, çok bekledim, sen bekleme
hâlâ yoklar.
Ben durdum, bekliyorum, onlar yoklar.
Çok bekledim. Böylece,
katıladım kendimi, *dur*dum, taş oldum. Yoklar.
Biri sonra kırdı taşımı.
Yana devrildi biri. İki oldum. Yoklar.

Önümsıra yürüyordu yol ve içimde yan yatmış dağlar.
Açtı içimi, biri gördü, zamanın gümüş simi
ve keskin kristal ağlar.

KUĞUNUN ŞİKÂYETİ

Hepsi budur; kenardaki otlar..
Yüzüm hep suya bakar benim, suya dalar çıkar.
Bu göl; içinden bir ömrü geçirdiğim dünya
Bu *dur*duğum, peşimsıra büyüsün diye rüya
Bu yavrular, kanat açtığımız,
birbirimizin göğsüne durduğumuz filan...
Bu gördüğün göl kadar. Bir de işte kenardaki otlar..

Kuğuysan, yeminliysen bir ömür bir aşka.
Diyeceğim; gitsen başka düğüm kalsan başka.

Ama vardı gidenler, onlarda gördüm;
(Her gidende seyreklikti, bir şey, uçtun da orda ne gördün!)
Gitmemeyi seçtim ben, kaldım üst üste, kördüğüm.

Öğrendiğim; bir kuğu yeminliyse aşka ömrü gibi
Göldür bütün dünya, bitmez boynun eğriliği.

İLHAN İLHAN..

I Göğsümden geçen sıkıntıdan konuşuyoruz.

II Kubbenin yanları vardır, onların bir ismi olmalı diyorsun.

III Hayret insanın içinden geçer bir gümüş an'dır biliyorsun.

IV Ben ki hep göklere baktım, hep göklere baktım.

V İki şey var ki hiç unutmuyorum diyorsun.

VI "Varıp bir cananda karar kıldın mı"?

VII *Dur*muştun, *dur*muşsun, duruyormuşsun.

ANKARA 2

Halimi anlatacak sözler yazamam artık
Bu kavruk mektuba
Rüzgârdan yan yatmış otlar koydum
Gerisini sen anla.

Ankara,
Kekliğinim, boynumda bir siyah halka.

KIRMIZI ŞEF

Aşkın da sabrı vardır,
Gün eflatun hazır, *dur*.
Bağla atını söğüdün gölgesinde.
taştığı yerde aşkın
Ota bak, çimene, *dur*
Daha da zor olacak durmazsan, ilerde.
Dur,

Bırak, bazı sesleri kulak dinlesin.
Bazı sesleri kalp inlesin, *dur*.

VUSLAT ÇAYIRI

Sen beni yandın, öyle! yanmak nedir bildin, öyle!
Yandın da n'oldu? Söyle.

Senin hiç sözcüğün ağrıdı mı,
alçaksın sen, ağrıdı da mı böyle?
Ben sözüme ruhumu verdim, yükseldi,
yükseği incittim, böyle!
Olanı biteni çektim, kanımı unuttum, böyle.

Sen dünya mülkündesin, öyle!
Ben sabahı ettim içimde sızlayan bir şeyle.

Sen beni yandın, beni yandın sandın, böyle.

Sen yanmak gör, ben kendimi kül ettim
Sen bu alçaklıkta *dur*, ben otlara gittim.

İNSAN

...
Neşeyle yaptıklarımdan geçtim
Kederle *dur*ulan yere geldim,
İnce uzun bir öfkenin sessiz ipiyle
Günün saf ışığının altına çömeldim.

...

Yenildim ben, unutuldum ve üzgün
değilim inan.
Büyüktü çünkü onların dünya arzusu
Benim otların sesiyle kaplı kalbimden
Söktüm atımı söğüdün gölgesinden
Şimdi yol benim yeniden.

...

Bir cümledir insan
arşla ferş arasında ve hep haklı
Vardım işte demek için
ömür denen cisimde saklı.

"Ben farklılığımdan gurur
duymuyorum ben ayrılığa
toptan karşıyım hakim bey."

AHMET GÜNTAN

ÖTEKİ

Ama siz yükseleceksiniz hep bembeyaz,
onlar aşağıda siyah kalacak!
Sizin başınız bulutlarda dursun onlar balçıkta bacak!
Siz tatlı rüyalarınızı görün, onlar terleyip sıçrayacak!
Kavunun kabuğuna bıçağı indirin siz, onlar kaçışacak.
Genişleyin siz merkezde onlar kenarda daralacak!

Onlar seyrek bir fotoğrafta uzağa bakanlar.
Onlar bir ömür taşlara su tutanlar.
Onlar bir hatırada donmuş duranlar.
Onlar bu dünyada yanmış da külde uyuyanlar.

Siz nasıl da menekşe gözlüsünüz onlarsa hep aç gözlü!
Ah siz ölümsüzsünüz dünya üstünde, onlar ölümlü.
Ve siz nasıl da güzel kokuyorsunuz, insanın hası
Onlar kenarda kirliler; onlar atık, onlar sası.

Ah siz, nasıl da "Siz"siniz buram buram, onlar avam.
Bu cahilin, yoksulun, barbarın ışık neyine, onlar ziyan!

Siz "It was very amazing" derken "and fun"
Onlar özür dileyenlerdi ağacın ruhundan.

Balkonunuz çok yüksek sizin baş döndürüyor.
Dünya pek alçak bir yer olacak yakında öyle görünüyor.

İçindekiler

taş parçaları

sunu 10

TAŞ PARÇALARI 13

eski dünya

DALLARI ARALAMAK 59

ATLAR 60

TAYGAM 61

BU MEKTUP SENDE DURSUN 62

KÖR DERİNLİK 63

GÖLGEDE, SERİN. 64

İKİ OLMAK 65

KUĞUNUN ŞİKÂYETİ 66

İLHAN İLHAN.. 67

ANKARA 2 68

KIRMIZI ŞEF 69

VUSLAT ÇAYIRI 70

İNSAN 71

ÖTEKİ 73

"Eski Dünya"
içinde yer alan şiirler,
Mayıs-Ekim 2005 arasında;
"Taş Parçaları" şiiri,
17 Kasım 2005-11 Ocak 2006
arasında yazılmıştır.

Metis Edebiyat | Şiir
ISBN-13: 978-975-342-561-2

Metis Yayınları
www.metiskitap.com